

XL.

In funere.

SALOMÆ Dn. D, MICHAE-
LIS BELFRASII Filiolæ.

LVmen illud eloquentiæ Cice-
ro, Attico suo huiusmodi quæ-
stionem proposuit: Quid nos
homines sumus? aut quàm diu
hæc curaturi sumus? brevis illa qui-
dem est verbis quæstio, sed gravida
sententijs, & digna de qua in cœtu
Christianorum sæpe agatur; si modo
illud σκέρμα adijciatur: postquàm hic
esse desijmus, quid futuri sumus? Quã-
do igitur hodierna actio ejus rei consi-
derationem nobis obijcit, concedite
quæso Magnifice Dn. Rector, &c. ut
bonavestragratia ad breve illud ζήτημα
breviter respondeam: non commit-
tam ut benevolentia vestra abusus vi-
deat. Et quanquam ad primum dicere
possem vitam esse officinam improbi-
tatis, fundamentum fragile, muros
hiantes, tecta labentia, longum funus,
speciosam vanitatem, & id genus alia,
quæ

quæ ad Tullij scopum, fortè accede-
rent propius: in præsentia tamen de-
functa puella illud Siræidis, potissi-
mum suggerit: In vita hominum assi-
dua est discordia. Enimvero si à sum-
mo isto cœli firmamento, ad imum
hoc terræ theatrum omnia mente con-
templamur, perpetuum ubique diffi-
dium dominari cernimus. Testantur
sacræ litteræ, ab ipso mundi exordio
inter spiritus æthereos, in supremi cœ-
li arce pugnatum esse, in caliginosa æ-
ris tractu pugnari credunt. Nunquid
animarum bella oratione perstrin-
gam, cum ipsa elementa conflagant,
maria fluctuent, flammæ crepent? Nul-
li omnium certè quies data est: Torva
leæna lupum sequitur, ut poëta canit,
lupus canem, canis leporem; Basilif-
cus angues omnes alios sibilo terret,
adventu fugat, visu perimit, videas
etiam patrem coitu, matrem partu ex-
stingui. Quod si in his insistere atque
immorari vellem; quanta prælia ven-
torum turbines inirent! qualis cursus
recursus cōcussus esset nubium! quan-

S f

ti cla

ti clamores audirentur inter causidicos! quantæ contentiones inter medicos! quantæ altercationes inter Philosophos! quantæ diffensiones inter Theologos! verum, nos omisis omnibus alijs de uno homine agemus, qui à se ipse plurimum dissentit; secumque bellum gerit crudelissimum & periculosissimum. Longè enim periculosius est à vitijs animi hostibus obsideri, urgeri, premi, vastari; quam ab hostibus corporis; quippe qui ita nos adoriuntur, ut damnum illatum & cladem tum demum sentiamus, quando laqueis tenemur, nec fugiendi ullus est locus. Quod si is esset animorum nostrorum vigor, ut omni conatu ac nisu illis resisteremus, de victoria non esset dubitandum jam cum non modo non resistamus, sed etiam faveamus, ultroque iugulum ipsis præbeamus: quis mirabitur nos à dolosis hisce luctatoribus vinci, capi, constringi, funestari? Turpe quidem dictu, dicendum, tamen, quia verum est, si hostes illi languescere cœperint, etiam irritantur a nobis:

bis:

bis : quasi parum esse miseram, summa
sit miseria. Acuendus quidem hic erat
morsus conscientiae : vibranda mortis
hasta ; inferni referanda janua : sed ne-
scio quomodo ad horum omnium ad-
spectum contremiscere animus inci-
pit, quemadmodum ij solent, quos
primus torpor gelidæ febris invadit.
Itaque primam quæstionem relinquo :
ad alteram venio. Quid autem hic
dicam aliud ! quam, O misericors pa-
ter, quam tacite consulis ! quam oc-
culis subvenis : quam recte medes
ris ! Etenim si perpetuo in luctu
hac ineluctabili versandum esset :
quid miserius homine cogitari un-
quam posset ? Iam tanta est vitæ
humanae brevitatis, ut non nemo um-
bræ somnium appellare eam ausus
sit. Et tamen brevitatis ista nihil
fuit longius lobo qui in hæc verba
erupit : O utinam nullius oculo
me vidisset ! Quando tandem vita
hæc brevis ad terminum deferetur
tuum ? Itaque merito gratias agimus
immortales divinae clementiæ ; quod

mortalem nobis hanc ærumnam fece-
rit. tertiamque nobis quæstionem re-
solverit. Novimus enim finem huius
belli esse pacis initium, ubi defessi re-
quiem, vulnerati sanitatem, capti li-
bertatem, mortui vitam invenient;
modo fortiter sese in hoc certamine
gesserint. Sed quoniam perpetua fu-
tura est ista felicitas, brevem orationem
culam respuit: & jam tempus monet
ut ad te veniam Clariss. Dn. D. patro-
ne ac fautor plurimum honorande ac
de pacifica tua filiola que aciem hanc
deservit aliquid adijciam Quid autem
tibi vir præstantiss. agendum esse di-
cam? lacrymis ne & suspirijs te dedes?
an vero dolorem abijcias? Hoc certè
præstat, sed illud placet; hinc virtus
erigit; illinc affectus deprimit. Non
miramur Clariss. Dn. D. te filiolæ dul-
cissimæ & optimæ indolis immatu-
rum lugere obitum: miramur potius
si secus fierat; quandoquidem spes
ista & jucunditas quæ proficisci solet
ex ejusmodi liberis jam sepulta jacet.
Quod si fletu aliquid potest profici;
multos

multos haberes
ne reliquis, qui
omne tunc repe-
runtatione non
egantiam, am-
acrymis, & im-
mentis; sperni-
est: Itaque si
necedendum est
animi ut magn-
nam cum sol-
e noli; necero
neque hanc in e-
sem ipsi invide-
Salome in his
non potuit, &
Salomonem su-
eam ante texen-
hoc ipsa se jan-
quam ter orat-
rasset quasi ter-
pularis aqua
sponsus celesti
quieti se dedi-
gremio cantat
quiesco, Veru

multos haberes luctus tui socios, ac
me reliquis, quippe qui indolem Sa-
lomæ tuæ sæpe miratus sum, & in ex-
pectationem non exiguam morum e-
legantium cum alijs veni: sed mors non
lacrymis redimitur, non vincitur la-
mentis; sperni potest, vitari non po-
test: Itaque si cum alio agerem, alia
incedendum esset via: tu vero quæ est
animitui magnitudo & pietas, quo-
niam cum filiola tua optimè actum es-
se nosti; mœrorem omnem abijcies,
neque hanc in qua vivit tranquillita-
tem ipsi invidabis. Pacis enim cupida
Salome in his turbis hærere diutius
non potuit, sed ac pacis principem
Salomonem suum emigravit. Huic tu
eam ante sexenium despondisti: Cum
hoc ipsa se jam iuineri accincta post-
quam ter orationem dominicam ite-
rasset, quasi tera denunciatione se co-
pulavit; at quaita eo ipso die, in quo
sponsus cœlestis placato patre quievit
quieti se dedit, & nunc in sponsi sui
gremio cantat: In pace dormio & re-
quiesco, Verum commiserato me red-

Sf 3

dis

dit solito loquaciorem; verè enim dixit Statius; dulce loqui miseris. Itaque hic non finio sed abrumpo orationem: vobisque M. D. R. &c. Claris, Dn. D. Bolfrasij & quos adstare cernitis propinquorum & affinium voce gratias ago quàm maximas, qui universis & singulis omnia grati animi studia officiosè deferunt, precantes ut Mortis victor hostes omnes à vestris corporibus animisque in æternum arceat.

XLI.

In funere.

ELISABETHÆ Dn. D.
JEREMIAE SETSERI
Filiolæ.

D Vm in veris hoc limine, &c. quod alioquin, post canos Brumæ capillos, & torporem hyemalem, excitare hominum animos & exhilarare suis delicijs solet, tristis armorum apparatus gliscit vndique & bello dat signum rauca
crucis